

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΜΑΛΑΤΣΙΟΣ

ΤΟ
ταξί
ΤΩΝ
ΒΥΒΛΕΩΝ



FYLATOS PUBLISHING



Copyright για την ελληνική έκδοση
Ιωάννης Κουμαλάτσιος
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2024

Συγγραφέας: ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΜΑΛΑΤΣΙΟΣ

Επιμέλεια κειμένου: Θοδωρής Παπαδόπουλος
Γραφιστική επιμέλεια: Χρύσα Γκανούδη
© Fylatos Publishing

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη και του συγγραφέα, κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-xxxxxx

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΥΜΑΛΑΤΣΙΟΣ

ΤΟ
ζαζι
ΤΟΝ
σκέψεωπ

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXIV

*Αγαπητή μητέρα,
κάτι για να διαβάζεις παρέα με τη θεία...*

Του μπιζου μοίρα

Γκρίζα φαντάσματα που μ' ύπουλο βήμα
στ' ουρανού τον κόλπο συγχρωτίζεστε,
με μανία ξεψυχήστε σπέρματα
που βρυχάνε μια φορά και παντοτινά σωπαίνουν.

Σας λυπάμαι που κλέφτικα χτυπάτε
τ' ουρανού την αυτοκρατορία,
με πέτρες βρόχινες που μόνο κάτω πάνε,
παραδομένες στη μοίρα τους
να πεθαίνουνε στεγνές,
σαν τα μελάνια που κανείς ποτέ
δε διάβασε.

Σας χαιρετώ, όχι στερνή φορά,
θα σας ξεπροβοδίσω πάλι.

Καζωψη αγόμυψη

Συναίσθημα βουβό,
μην ξεγυμνώσεις την αλήθεια.

Σφιχτά κρατήσου απ' το νήμα της σιωπής
και γνέψε καταφατικά
στο σινιάλο της ματαιώσης.

Μη γίνεις βορά στη λαιμαργία
των δίχως χαλινάρι ευγενών
που από καιρό
λερωμένα φορούν γραβάτα.

Σύσσωμο εγώ μου κράτα.

Παραδώσου, όταν η μάχη της απόκρυψης
θα 'χει αυλαία ρίξει.

Η τελευταία πνοή

Στο γαλανό χαμόγελο την άγκυρα
του έρωτα ποντάρω.
Σκουριασμένη καθώς είναι
απ' τις πειρατικές αγάπες που τη γδάρανε.

Τελευταία πνοή.

Ίσως να μην είναι, μα κι αν είναι,
στολισμένο με χρυσό
το σούρουπο που θα 'χει.

Άνοιξε τα πράσινα ματόκλαδα
καταγάλανό μου άνθος,
έφερα τη μυρωδιά του έρωτα,
μαζί να μας μεθύσει.

Μια όχθη στερνή να διασχίσουμε
στης αγκαλιάς τη δίνη
και καληνύχτα πριν σου πω,
με σεντόνι ξάστερο να ντύσω
κάθε κύτταρο του ονείρου σου,
λευκή μου σάρκα.

Μητρομεσαιόι

Αγέρι που γδύνεις τους κορμούς,
τα φύλλα που μαγεύεις,
φιλήδονα σε προσμένουν οι θαμώνες
των θερινών μπαλκονιών, μεσαιόι κυρίως,
πρόσφυγες στην ίδια τους την πόλη.

Παρηγοριά στο χάδι σου γυρεύουν,
λίγο πριν δειπνήσουν με τον ύπνο.

Άστεγο αγέρι συμπονετικό,
που κάποτε δρόσιζες
των ονείρων τη λαλιά,
έλα απόψε πάλι φιλή ζωής να δώσεις,
στον μυαλού τα κύκνεια άσματα.

Μην φεύγεις νύχτα

Νύχτα του σκότους ερωμένη,
της Δύσης γέννα, μήτρα της Ανατολής,
ποίησης μούσα.

Εσύ που τ' άστρα ανασταίνεις, φεγγάρια
ξεμεθάς κι αναστατώνεις λύκους,
πες μου,
ποια καντάδα λαχταράς
επάνω σου να ψάλω;

Στάσου λίγο ακόμη,
προτού τα μαύρα βγάλεις.

Μη γίνεις κι εσύ απωθημένο,
ρομαντική ανάπαυλα
του κατατρεγμένου χρόνου.

Πηγή ηρώων

Πηγή απατηλή των ηρώων χτυποκάρδι.

Λίγοι γευτήκαν ηδονή,
της μήτρας σου τα αποστάγματα.

Πολλοί, αμέτρητοι πνιγήκαν στο κατώφλι σου,
λαχανιασμένοι απ' το μάταιο κυνήγι.

Καθρέφτης τα κολλικά υγρά σου,
στη θέαση της χάσης μύριοι θεοί θάνατοι
τις φλέβες κόβουν,
για ζωές που τελικά έχουν ψεγάδι.

Ο παραγεφμένος

Καημένε χρόνε που ποτέ δεν ξαποσταίνεις.

Απεσταλμένε των θεών
να διαβρώνεις όντα.

Κατάρα και ευχή να ζεις για πάντα.

Εσένα, που ποτέ καμιά ιστορία
δε θα σε κρίνει.

Αόρατος βαδίζεις σε μονοπάτι δίχως τέρμα.
Δίχως νιάτα, δίχως γηρατειά.

Αλήθεια, αγάπησες ποτέ σου
ένα ζευγάρι μάτια;

Κι αν τ' αγάπησες, ποιο το νόημα;
Αφού δε θα πέθαινες ποτέ γι' αυτά,
ούτε για πάντα δικά σου θα 'ναι.

Σε λυπάμαι, χρόνε αθέατε,
που νήμα δε θα κόψεις.

Ξενη γοιμτσιμίν συρροφίν
«Το Ταζι τωρ Ξιέφωρ»

ν γοιμτσιμίν αναδίνεσαι από τις γέριτες αρτεριές
μιας μεταρροίησ και τις απαράρτερες
σεροφές τμς ζωίνς. Μέσα από τα φιάτια
επός ταζιτζίνφι ροδόφου, απαμαρρίητσιμ
τμς γοιμτσιμίν στις καρτημερινές συφίές,
από τα κόμματα φατάρια μέτρη τμς ομορφιά
επός ρουρουνδιού του ακτίζει
στυρ άμυρ του δρόμου.

Η συρροφίν είναι ένας ύμνος στυρ ζωίν,
αγεμψυρόμερμ τόσο σε ευείηους
του απαρμτσιμίν κόμμα μέσα στο γάος
τμς γόημς, όσο και σε όσους έχουν γάοι
του δρόμο τους αγγά δε σταφρατσιμίν
να του ψάφουνη.